

Mục 2: HỎI VỀ VIỆC BÁC KHÔNG CÓ NHÂN QUẢ, BỊ SA MÃI VÀO ĐỊA NGỤC VÀ VỀ NGHIỆP CHUNG, NGHIỆP RIÊNG

Chánh văn:

Bạch Thế Tôn! Như Tỳ-kheo ni Bảo Liên Hương giữ Bồ-tát giới, lén lút làm việc dâm dục, lại nói cần làm việc dâm dục không phải giết người, không phải trộm cắp, không có nghiệp báo, phát ra lời nói ấy rồi, trước hết nơi nữ căn sinh ra ngọn lửa hồng lớn, về sau từng đốt, từng đốt, bị lửa đốt cháy, sa vào địa ngục Vô gián.

Như Đại vương Lưu Ly, Tỳ-kheo Thiện Tinh, Lưu Ly vì giết họ hàng Cù-đàm, Thiện Tinh vì nói cần tất cả các pháp đều rỗng không mà thân sống sa vào địa ngục A-tỳ.

Các địa ngục ấy, lại có chỗ nhất định, hay là tự nhiên khi các người kia gây nghiệp, thì mỗi người, mỗi người chịu riêng? Xin Phật rủ lòng đại từ, khai ngộ cho kẻ ngây thơ, khiến cho tất cả chúng sinh trì giới, nghe nghĩa quyết định, vui mừng tôn trọng kính cẩn giữ gìn không phạm.

* Chú thích:

Tôn giả A-nan dẫn chứng những người như Bảo Liên Hương, Lưu Ly, Thiện Tinh, hoặc gây nhiều nghiệp ác, hoặc truyền bá những tà kiến, trái với nhân quả mà phải đọa vào địa ngục, rồi ông hỏi những địa ngục ấy, có chỗ nhất định, hay là do những người kia tự mình tạo nghiệp, rồi tự tạo riêng chịu quả báo? Câu hỏi của Tôn giả A-nan cốt để Phật chỉ rõ tâm tánh, theo sự huân tập mà biến hiện ra căn thân và khí giới của chúng sinh và tâm tánh, cũng theo sự huân tập mà biến hiện ra bi trí của chư Phật, Bồ-tát.

Khi chưa đoạn trừ hết vọng tưởng phân biệt, mỗi mỗi đều có cái riêng, như cá nhân của chúng sinh, như cá thể của các bậc Hiền Thánh. Đã có cái riêng, thì gây nhân nào là có quả ấy. Chúng sinh gây nhân ô nhiễm thì chịu quả nơi sáu nẻo, các bậc Hiền Thánh gây nhân thanh tịnh thì được quả giải thoát. Song, nhân quả đều là nhất tâm, lấy nhất tâm mà trông về nhân quả, thì nhân cũng là tâm, quả cũng là tâm, mê cũng là tâm, ngộ cũng là tâm, không hai không khác. Nhưng, theo cái dụng nhân quả của nhất tâm mà phân tích, thì nhân nào quả nấy, may may không sai.

Các chúng sinh đã gây nhân sinh diệt, thì tất phải chịu quả luân hồi trong sáu nẻo. Do chúng sinh có nghiệp báo riêng, nên gây nhân nào, riêng mình chịu quả đó, nhưng cũng do chúng sinh có nghiệp báo

chung, nên những chúng sinh gây nhân giống nhau, thì được quả báo giống nhau, cùng có một thân thể đồng loại và chung hưởng thọ một cảnh giới với các đồng loại, như cùng gây nhân nghiệp người, thì cùng chịu quả nghiệp người, có cái thân người và thọ dụng cái cảnh của loài người. Song, trong cái chung đó, vẫn có những cái riêng, như thân thể khác nhau, trí tuệ, đức hạnh khác nhau, hoàn cảnh khác nhau v.v... Nếu ngộ được bản lai tự tánh, thì tất cả những cái khác như huyễn như hóa đó, thực tế đều không sai khác và xưa nay, chỉ một tánh chân như, chưa hề có sinh, có diệt, chưa hề có sáu nẻo và có chúng sinh.
